

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.9. Ecclesiæ Lenitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

§. IX.

Ecclesiæ Lenitas.

Ceterum Spiritus Ecclesiæ nullus erat
 alius quam Spiritus Lenitatis & Cha-
 ritatis; Hæc enim tanquam piissima Ma-
 ter non modo reis damnatisque filiis, sed
 etiam hostibus infensissimis vitæ veniam
 impetrare enixe conabatur. Legistis, *Hist. L. XX.*
 quam amanter Martyrum Anauniensium *§. 22.*
 carnifices mortis pœnæ erepti fuerint, *L. XXII.*
 & quantum adlaboraverit S. Augustinus, *§. 47.*
 ut a Legum rigore liberaret Donatistas,
 qui

Q 3

qui

ben diesem Uebersetzer von keinem Werth, weil
 er die Worte Jesu Christi im Evangelio, wenn
 der Erlöser von guten Werken, Fasten, Bußklei-
 dern oder Cilicio und Einstreuung der Asche re-
 det, nicht begreift. Man weiß wohl, daß die
 wahre Herzensbuß nicht in äußerlichen Werken
 bestehet; allein wenn er saget, daß solche zu der
 innerlichen Buß nichts beitragen, so redet er wi-
 der die Vernunft und die Sittenlehre aller Völ-
 ker. Das übrige, was er daher geschmieret, ist
 eine alte Lüge, und Lästerei wider die allgemeine
 und wahre Kirche, als wenn man jemal gelehret
 hätte, es könne die Herzensbuß durch etwas an-
 deres ersetzt werden. Dieses freche Geschwätz
 ist auch eine Frucht des grossen Fehlers der Her-
 ren Protestanten, welche in der Lehre vom Ablass
 so wenig als in andern Stücken die eingeschlichenen
 Mißbräuche von der Sache selbst gehörig unter-
 scheiden.

XVIII

qui immuni crudelitate in Catholicos
L. XXXIII saevierant. Legistis, quantum Ecclesia
§. 29. 30. 59. detestata fuerit zelum discretioni con-
 trarium illorum Episcoporum, qui Pri-
 scillianum Hæresiarcham usque ad ne-
 cem persecuti fuerant. Nempe Ecclesia,
 quoad poterat, omnibus ad mortem da-
 mnatis vitam servabat, ut eorum Salutem
 prospiceret, & ad Baptismum, vel ad
Lib. XXII. Pœnitentiam adduceret. Hujus man-
§. 52. ep. 153. suetudinis rationem reddit S. Augustinus
lib. 54. in Epistola ad Macedonium, ex qua do-
 cemur, Ecclesiam exoptasse, ut in hac
 vita pœnæ omnes tantum medicinales
 essent, quibus non homo sed peccatum
 destrueretur, & peccator supplicio æter-
 no, in quo nulla amplius superest salutis
 spes, eriperetur. Tanta lenitas etiam
 Gentilium amorem Ecclesiæ conciliabat.
v. Instit. au Sancti Episcopi, qui illa severitate,
Droit. Eccl. quam retulimus, in privatos utebantur,
§. p. c. 20. 21. nullam pœnam multitudini, aut viris tam
 potentibus ut motus factiosos excitare
 possent, infligebant. Hujus rei ratio est,
 quod Episcopi nollent Censuras adhibe-
 re, nisi tunc, cum illas ad emendandos
 peccatores utiles fore crederent; diffi-
 mulabant vero, ubi facile prævidere po-
 terant, fore, ut Censuræ contemneren-
 tur, malum augerent, & peccatores in
 seditionem & Schisma impellerentur.

Id discere potuistis ex S. Augustino tunc, cum adversus Donatistas decertat, & cum in alio casu S. Pater dicit; ubi plurimi errarent, ibi potius adhibendam esse instructionem, quam imperia, & admonitiones, quam minas, in privatorum vero peccata severe animadvertendum.

Vidimus nec Imperatorem Constantium nec Valentem, quamvis essent Catholicorum persecutores, unquam fuisse excommunicatos aut ab Ecclesia exclusos; imo S. Basilium Valentis Oblationem recepisse legimus. Objici posset, Theodosium a S. Ambrosio ab ingressu Ecclesiae fuisse prohibitum; nimirum cum S. Episcopus mitissimi ingenii Principem & Religionis amantem sciret, dubitare haud poterat, quin hæc pœna ipsi perquam salutaris, & tantum exemplum toti Ecclesiae proficuum futurum esset.

Sancti illius ætatis Episcopi prudenter cavebant, ne Principes aut Magistratus sine utilitate ad iracundiam provocarent; sed nec ipsis adulabantur, nec ad propagandam Religionem brachio Sæcularis Potestatis opus esse censebant. Nolo vobis hac in re afferre exemplum Luciferi Calaritani, quia fortasse responderetis, virum fuisse plus justo severum; sed remittam vos ad S. Hilarium, vecordiam suæ ætatis Episcoporum increpantem. Fuere illi Hæretici & Schismatici,

Præscr. c. 41.

ci, qui imbecillitatis suæ conscii, & pravo affectu impulsæ potestatis mundanæ opem implorabant, & pudenda indulgentia suos sectatores retinere conabantur, quod ipsis Tertullianus exprobravit.

§. X.

Disciplina Ecclesiastica in Genere.

Hæc pauca ex veteri Disciplina repetii, ut vobis viam aperirem, & ad seriam reliquorum omnium considerationem invitarem. Spero fore, ut ubique Spiritum Dei deprehendatis, & confiteamini, jam ex tunc Ecclesiæ Regimen ab errore immunem fuisse. Et profecto! quis dicere audeat, Apostolos, dum Ecclesiam fundarunt, tradere Regulas tam ad regendum totum Corpus, quam emendandos privatorum mores neglexisse? Porro nemo etiam dixerit, has Regulas fuisse imperfectas, aut in usum & praxin non deducendas, sed firmiter credendum, eo ipso quod fuerint ab Apostolis acceptæ, etiam fuisse optimas & maxime idoneas, quibus homines ad Perfectionem Evangelicam majorem, minoremve pro diverso Gratia Divina modo perducerentur. Imperfectæ, inquam, non fuere hæ Regulae; nam Religio Christiana, cum Deum Auctorem habeat, in principio perfecta fuerit, necesse est. Nec Religio similis est quibusdam